

[J. Chr. Jensen.]

Krag gjorde. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem har talt paa alle sine Partifællers Vegne, for det er ganske utænkeligt, at man ikke i det store Venstreparti skulde have Øje for denne Sags Betydning. Nej, naar det har vist sig, at den nugældende Lov ikke har været mere brugt, end Tilfældet er, beror det ikke paa, at der ikke er Trang til den, men paa helt andre Ting. Derfor er det paakrævet, at Lovgivningsmagten tager kraftigere fat, hvad der ogsaa vil ske ved Gennemførelsen af Lovforslaget, som det nu er formet.

Naar det ærede Medlem siger, at hele Sagen kun har Interesse for de store Byer, er det lige saa lidt rigtigt som det andet. De smaa Byer har lige saa godt som de store Byer Interesse i Planmæssighed, selv om jeg erkender, at jo større Bysamfundet er, jo mere paakrævet kan den være, for jo flere kommer den til at omfatte. Men at Planmæssighed ikke skulde være nødvendig ogsaa i de smaa Bysamfund, kan jeg slet ikke forstaa. Jeg kunde godt tænke mig Bestemmelser, som gik meget videre i den Retning. Jeg har set, at man paa Landet mange Gange tillader sig at lægge sin Mødding lige op ad Naboens Stuehusvinduer. For øvrigt har man ogsaa Lov til at lægge sin Mødding midt i Gaarden ved Siden af den Brønd, op af hvilken man hejser Vand baade til Drikkebrug og til Madlavning. Jeg kunde tænke mig, at man kom ind paa Foranstaltninger, hvorved man søgte at rette disse Ting, hvad der ikke er mindre nødvendigt end det andet. Man bør tænke paa de umaadelige Synder, man kan næsten sige Forbrydelser, som paa dette Omraade er begaaet fra Tidernes Morgen, og som Samfundet nu gennem Generationer maa tage Ulykkerne efter. Det er ud fra det Synspunkt, vi i Dag skal se paa Lovforslaget. Vi skal se paa det som en Hjælp for de Samfund, som kommer efter os i Fremtiden.

Det ærede Medlem talte om, at det kommunale Selvstyre krænkes ved denne Lov. Hvad er det for en Tale at føre? Har det ærede Medlem ikke i mangfoldige Tilfælde som Medlem af dette høje Ting været med til at stemme for Lovforslag af lignende Art og som Minister stillet Forslag til dette høje Ting om Love, som med-

førte Indskrænkninger saavel af de enkeltes personlige Rettigheder som ogsaa af Institutioners og Kommuners Rettigheder? Anderledes kan det ikke være; naar man lever i et Samfund, maa man fornuftigvis finde sig i, at der gives Regler, og dem maa man bøje sig for, enten de saa gaar ud over den enkelte eller over Kommunerne. Det er nu engang Lovgivningsmagtens Pligt at sætte ind der, hvor den mener, det er paakrævet. Jeg haaber, at man nu løser dette store Samfundsproblem. Jeg henstiller, at det gøres i Enighed, og det tror jeg vi kan opnaa i Udvalget.

Krag: Jeg maa tilstaa, at jeg har lidt svært ved at hæve mig op til saa høj en Flugt i denne Sag, som det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen er i Stand til at præstere. Ogsaa maa jeg bemærke, at et saadant Storsyn, et saadant Vidsyn paa disse Spørgsmaal, som det ærede Medlem her har udfoldet, har jeg heller ikke. Jeg har heller ikke tænkt mig, at en Byplan kunde komme til at beskæftige sig med Møddinger og andet lignende; det tror jeg er en Smule vanskeligt. Saadanne Spørgsmaal hører under helt andre Autoriteters Varetagelse, Røgt og Pleje. Det er de sanitære Myndigheder ude over Landet, der skal føre Tilsyn dermed, og hvis de ikke gør det, forsømmer de deres Pligt.

Jeg maa sige, naar jeg ser ud over denne Sal, at jeg faar ikke Indtryk af, at der er saadan fremragende Interesse for Byplanproblemet. Jeg er bange for, at Forholdet ligger noget lignende ude i det ganske Land. Her nytter det ikke noget, at den højtærede Minister henviser til Byplanmøder, hvor ikke blot de direkte byplaninteresserede, men, saa vidt jeg forstod, de Hundreder af kommunalt interesserede ogsaa deltager; for hvis det skal være Udtryk for den Interesse, der ude over det ganske Land er for saa dybtgaaende Indgrib, som her er Tale om, hvad skal vi saa med den vidtgaaende Beføjelse for Ministeren? Saa klarer Kommunalbestyrelserne det nok, hvis man bare ændrer de Erstatningsregler, som her er angivet som Aarsag til, at man ikke er kommet videre i denne Sag, end man er. Jeg er af den Opfattelse, at naar den højtærede Minister kræver en saa vidtgaaende Beføjelse, at han i Medfør deraf kan